

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **Ing. P. F.**, zast. JUDr. Adamem Rakovským, advokátem, se sídlem v Praze 1, Konviktská 30, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 6. 2005, č. j. 58 Ca 47/2004 – 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2004, č. j. DSH 13639/04/Pt ve věci přestupku. Tímto rozhodnutím odvolacího orgánu bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Frýdek - Místek, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 27. 7. 2004, č. j. DaSH-M/10-703/67/2004-Ge, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku porušením povinností z ust. § 4 písm. a), b) c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o provozu na pozemních komunikacích“) a jímž byla stěžovateli s odkazem na ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „přestupkový zákon“ či „zákon o přestupcích“) uložena pokuta ve výši 1500 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1000 Kč, a to tak, že výrok rozhodnutí byl doplněn o citaci ustanovení § 18 odst. 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích.

V žalobě podané proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu žalobce namítal, že byl zkrácen na svých právech, když byl uznán vinným z přestupku, ačkoliv jednal ve snaze zabránit kolizi a tím i v krajní nouzi podle § 2 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona a nemohl se tak přestupku dopustit. Uvedl, že odvracel nebezpečí, neboť před ním jedoucí vozidlo přejelo do jeho jízdního pruhu natolik rychle a nečekaně, že při dodržení rychlosti maximálně povolené 60 km/h a nepřejetí do protějšního pruhu, by do tohoto vozidla nepochybně narazil. Uvedl, že snaha zabránit kolizi byla tak jediným důvodem formálního porušení dopravních předpisů. V žalobě dále namítal, že mu nebylo umožněno pořizovat kopie ze správního spisu (kopie videozáznamu), bez zákonného podkladu mu žalobce omezil právo nahlížet do spisu lhůtou, odvolací orgán se v rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezabýval všemi námitkami žalobce, řádně je nezdůvodnil a vycházel z nesprávných skutkových zjištění, a stejně tak namítal, že mu nebylo řádně doručeno oznámení o přestupku.

Napadeným rozsudkem Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl. Soud napadené rozhodnutí vyhodnotil jako vydané v souladu se zákonem, žalovaný, stejně jako správní orgán I. stupně, podle jeho názoru posoudily věc správně jak po stránce skutkové, tak po stránce právní, a to na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Krajský soud uvedl, že oba správní orgány měly shromážděné dostatečné podklady k vydání rozhodnutí a žalovaný se odvoláním stěžovatele zabýval odpovědně a svědomitě, přičemž současně uvedl, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na jejichž základě rozhodoval. Soud s odkazem na skutečnosti zjištěné ze správního spisu dále uvedl, že považuje za dostatečně prokázané, že stěžovatel překročil nejvyšší povolenou rychlost o 15 km za hodinu v místě, kde byla maximální rychlost stanovena dopravní značkou na 60 km za hodinu, jakož i to, že při předjíždění nerespektoval vodorovnou dopravní značku „dvojitá podélná čára souvislá“. Z videozáznamu, který byl proveden jako důkaz u ústního jednání soudu za účasti zástupce stěžovatele podle krajského soudu vyplývá, že dodávka jedoucí před stěžovatelem dávala („a to dostatečně brzy“) znamení o změně směru jízdy. Soud dále uvedl, že tvrzení o tom, že přejetím „dvojitě podélné svislé čáry“ a zrychlením jízdy chtěl stěžovatel zabránit závažnějšímu následku, považuje za vyvrácené proto, že z videozáznamu vyplývá, že stěžovatel projížděl v předmětném úseku rychlostí 75 km za hodinu a předjížděná dodávka rychlostí 52 km za hodinu. Krajský soud uznal námitku žalobce, že v pozměňujícím výroku žalovaný nesprávně uvedl, že stěžovatel svým jednáním porušil též ustanovení § 18 odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb., (tedy ustanovení, na jehož základě byla zvýšena rychlost jízdy v obci z 50 km/hod na 60 km/hod), avšak tuto vadu nepovažoval za tak závažnou, aby z tohoto důvodu napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Dále uvedl, že ač je v rozhodnutí správního orgánu uvedeno nesprávně vyjádření stěžovatele, že při předjíždění dodávkového vozidla slovem „brzdil“, namísto správného „zrychlil“, soud nepovažoval toto pochybení uvedené v odůvodnění rozhodnutí za podstatné. K námitce stěžovatele o tom, že byl zkrácen na svých právech v otázce spravedlivého projednání podezření ze spáchání přestupku soud uvedl, že z obsahu spisu bylo zjištěno, že stěžovatel byl řádně předvolán k jednání před správním orgánem I. stupně a toto předvolání bylo uloženo (dne 2. 7. 2004) na poštovním úřadě F. – M. (opakovaná výzva byla učiněna dne 12. 7. 2004), avšak zásilka nebyla vyzvednuta ani v úložní lhůtě, přičemž tato lhůta nekolidovala s dobou, kdy stěžovatel čerpal dovolenou. K další námitce, že správní orgán I. stupně stěžovateli nevyhověl, pokud požadoval, aby mu bylo doručováno na pracoviště, soud uvedl, že byla rovněž vyvrácena. Z obsahu správního spisu totiž zjistil, že stěžovatel o toto požádal až dne 24. 9. 2004, přičemž správní orgán odpověď na jeho žádost, aby mu bylo umožněno činit výpisy ze spisu odeslal již dne 7. 9. 2004, přičemž jej zároveň v této odpovědi poučil o možnosti shlédnout pořízený videozáznam; tato zásilka byla uložena na poštovním úřadu ve

F. – M. dne 10. 9. 2004. Stejně tak Krajský soud v Ostravě nepřisvědčil stěžovateli ani v žádné další námitce a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel kasační stížnost, ve které namítá důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V kasační stížnosti rozděluje námitky na námitky směřující proti postupu správních orgánů a námitky směřující proti postupu krajského soudu.

Správním orgánům vytýká, že řízení před nimi trpělo vadami. Konkrétně uvedl, že oznámení o přestupku nebylo ze strany policie oznámeno správnímu orgánu v zákonem stanovené lhůtě a došlo k porušení § 58 odst. 2 přestupkového zákona. Ve spojení s tím dovozoval absenci podmínky pro zahájení řízení o přestupku podle § 67 přestupkového zákona, a v situaci, kdy bylo řízení přesto zahájeno namítal porušení ústavního principu výkonu státní moci. Doplnil, že tuto námitku uváděl již v žalobě, avšak soud se jí nezabýval. Stejně tak vytýkal správnímu orgánu absenci předvolání k ústnímu jednání, kdy uváděl, že nebyl předvolán k ústnímu jednání a nebyl poučen o následcích takového nedostavení se. Dovojoval proto, že nebyly naplněny předpoklady k projednání přestupku v nepřítomnosti stěžovatele dle § 74 odst. 1 přestupkového zákona, čímž došlo i k porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Dále pak uváděl, že i kdyby byl řádně předvolán, viz námitka výše, oznámení o zahájení správního řízení nebylo provedeno v souladu se zákonem, a to z důvodu, že v oznámení nebyl specifikován důvod, pro nějž bylo řízení zahájeno a nebylo uvedeno, jaká sankce stěžovateli v případě rozhodnutí o přestupku hrozí, v čemž spatřuje další vadu řízení. Dále brojil i proti nemožnosti pořizovat si výpisy ze správního spisu, odkázal na stanovisko Ústavu státu a práva Akademie věd České republiky stran opisu a výpisu, a dovozoval porušení § 23 odst. 1 správního řádu, protože videozáznam nebyl součástí spisu. V dalším správním orgánům vytýkal, že mu nebylo umožněno se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům rozhodnutí a došlo tak k porušení § 33 odst. 2 správního řádu a § 73 odst. 2 přestupkového zákona. Konečně pak brojil proti údajným formálním vadám, zejména proti neurčitosti výroku rozhodnutí žalovaného správního orgánu z důvodu provedených změn oproti prvoinstančnímu výroku, jakož i neurčitosti specifikace právního předpisu, podle nějž bylo rozhodováno o pokutě (v rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl uveden § 11 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona, v rozhodnutí odvolacího orgánu je uveden § 22 odst. 2 přestupkového zákona). Závěrem namítal nepřezkoumatelnost výroku žalovaného správního orgánu.

Soudu pak stěžovatel vytýká, že nesprávně po právní stránce posoudil otázku aplikace § 18 odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb. Uvedl, že porušení označeného ustanovení se nedopustil a z povahy ani dopustit nemohl, neboť nebyl adresátem normy obsažené v tomto ustanovení. Stejně tak soudu vytýká, že zjištěná skutková podstata nemá oporu ve spisech. K tomuto výslovně uvedl, že použitý radar k měření rychlosti nemá záznamové zařízení, přičemž na videozáznamu není zřetelně vidět dvojitá plná čára. Dále doplnil, že v místě, kde přešel údajně do protisměru již dvojitá čára není, jakož i to, že správní orgán nesprávně uvedl, že „brzdil“, přičemž stěžovatel ve skutečnosti „zrychlil“. Stejně tak dovozoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu, a to z důvodu, že krajský soud se nevypořádal s námitkou stran nahlížení do spisu a možností činit si z něj výpisy. Na základě uvedených skutečností stěžovatel shledává naplnění důvodů § 103 odst. 1 písm. a), b, a d) s. ř. s. Konkrétně pak shledával nezákonnost z důvodu nesprávného právního posouzení klíčových právních otázek soudem prvního stupně v předcházejícím řízení, vady řízení, pro které měl soud prvního stupně zrušit naříkané správní rozhodnutí, neboť skutková

podstata, z níž vycházel správní orgán, nemá podle něj oporu ve spisech a současně byl při zjišťování skutkové podstaty porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mělo za následek jeho nezákonnost. Konečně pak dovozoval i nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí, a to zejména pro nedostatky v jeho odůvodnění, neboť soud pominul zásadní námitky a skutečnosti, jimiž stěžovatel dokládal podstatné porušení svých práv v řízení před správním orgánem, resp. se s těmito námitkami dostatečně nevypořádal.

S odkazem na výše uvedené stěžovatel navrhoval zrušení napadeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že všechny námitky stěžovatele byly předmětem soudního řízení, přičemž se závěry soudu se zcela ztotožňuje. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti je jeho úkolem primárně posoudit, zda předchozí řízení naplňuje namítané důvody, vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel za tento důvod označil důvody vymezené pod písm. a), b) a d) § 103 odst. 1 s. ř. s., je třeba se vyjádřit k dopadu významu těchto důvodů.

Význam označeného písm. a) citovaného zákonného ustanovení, tedy nesprávného posouzení právní otázky soudem, spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Takováto pochybení v rozhodnutí krajského soudu však Nejvyšší správní soud neshledal.

Dále je třeba se vyjádřit k významu dalšího písmene citovaného zákonného ustanovení, tj. písm. b), tedy, že došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost

rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. K významu první části (došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu) je třeba podle Nejvyššího správního soudu uvést, že skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Význam další části označeného písm. b) („při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. K poslednímu možnému porušení („rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost“) Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

Ani jeden z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. však Nejvyšší správní soud v souzené věci neshledal.

Konečně je třeba se vyjádřit i k významu jednotlivých důvodů posledního písmene, tedy písm. d.), zakládajícího se na nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé). První, tam upravený důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí) spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Taková nesrozumitelnost rozhodnutí však v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastala. Následující důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí) je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. Po přezkoumání Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování žalovaného správního orgánu, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se tak rozhodnutí krajského soudu dostatečně opírá o důvody, které opodstatňují dospět k předmětnému výroku. K poslední jmenovanému důvodu, tedy že se jedná o nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba jeho význam posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně pouze za předpokladu splnění věty navazující, tedy, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, což však v souzené věci rovněž nenastalo.

Ani označené důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. však podle Nejvyššího správního soudu v souzené věci nenastaly.

Podle zákona o přestupcích je přestupkem *zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně. K odpovědnosti za přestupek stačí zavinění z nedbalosti.* Podle ustanovení § 22

odst. 1 písm. f) přestupkového zákona se přestupku dopustí ten, kdo jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až e), poruší zvláštní zákon.

Ustanovení § 4 písm. a), b) a c) zákona č. 361/2000 Sb., stanoví povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích, mimo jiné chovat se ohleduplně a ukázněně, tak aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích a řídit se dopravními značkami.

Ustanovení § 18 odst. 7 citovaného zákona uvádí, že místní úpravou provozu na pozemních komunikacích podle § 61 odst. 2 lze nejvyšší dovolenou rychlost podle odstavce 4 (v obci nejvýše 50 km/hod) zvýšit, nejvýše však o 30 km/hod.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel se dne 11. 5. 2004 v 7.12 hod. dopustil přestupku tím, že na ul. P. ve F. – M. řídil vozidlo (automobil VW Passat, reg. zn. x) rychlostí 75 km za hodinu na úseku vymezeném dopravní značkou „nejvyšší dovolená rychlost 60 km za hodinu“ a překročil tak stanovenou rychlost jízdy o 15 km/h a navíc předjížděl dvojitou podélnou čáru souvislou. Byl zastaven hlídkou dopravní policie a seznámen se zjištěným porušením povinnosti. Stěžovatel nesouhlasil s projednáním přestupku na místě, na jeho žádost mu byl promítnut videozáznam, ze kterého bylo zřejmé čeho se dopustil. Stěžovatel nadále nesouhlasil a přestupek popíral. O přestupku tak bylo zahájeno k oznámení Policie České republiky řízení Městským úřadem ve Frýdku - Místku, odboru dopravy a silničního. K projednání přestupku byl stěžovatel písemně předvolán, vzhledem k tomu, že adresát nebyl při pokusu o doručení předvolání, resp. oznámení o zahájení řízení o přestupku, na adrese trvalého bydliště dne 2. 7. 2004 zastížen, zásilka byla uložena na poště, a podle údajů pošty na zásilce mu bylo uloženo oznámení, a to dokonce opakovaně ještě dne 12. 7. 2004. Stěžovatel si však zásilku v úložní lhůtě nevyzvedl a k ústnímu jednání ve věci přestupku se nedostavil. Rozhodnutím Městského úřadu ve Frýdku - Místku, odboru dopravy a silničního, ze dne 27. 7. 2004, č.j. DaSH-M/10-703/67/2004-Ge., byl stěžovatel uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, kdy svým jednáním porušil zvláštní zákon, jehož se dopustil tím, že dne 11. 5. 2004 v 7.12 hod. na ulici P. ve F. – M. řídil vozidlo VW Passat, RZ x a nerespektoval dopravní značku „Nejvyšší dovolená rychlost 60 km/h“ (č. B 20a) a překročil stanovenou rychlost jízdy o 15 km/h, a dále při předjíždění vozidla nerespektoval vodorovnou dopravní značku „Dvojitá podélná čára souvislá“ (V lb), kterou přejížděl. Tímto svým jednáním porušil povinnost chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní a povinnost řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích a povinnost řídit se dopravními značkami (§ 4 písm. a), b), c) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Podle „11 odst. 1 písm. b“) zákona o přestupcích byla stěžovateli za daný přestupek uložena pokuta ve výši 1500 Kč a podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku v paušální částce 1000 Kč. Po podání odvolání stěžovatel požádal o pořízení kopie videozáznamu, k čemuž mu bylo nejprve dne 25. 8. 2004 při osobní návštěvě úřadu (viz úřední záznam) sděleno, že videozáznam byl po ukončení věci zřejmě (pracovnice, která věc vyřizovala, byla nemocná, pracovnice, která stěžovateli odpovídala, nebyla do věci zasvěcena) vrácen zpět na policii, více informací k videozáznamu orgán zjistí a bude stěžovatele kontaktovat. Stěžovatel však nesouhlasil, že bude kontaktován telefonicky a sepsal žádost o předání kopie videozáznamu. Na tuto žádost správní orgán I. stupně dne 7. 9. 2004 písemně odpověděl tak, že správní řád neumožňuje pořízení kopie videozáznamu, avšak videozáznam lze shlédnout u úřadu. K tomu správní orgán stěžovateli poskytl třítydenní časově ohraničenou lhůtu. Rozhodnutím

odvolacího orgánu bylo rozhodnutí orgánu I. stupně změněno tak, že výrok rozhodnutí byl doplněn o citaci ustanovení § 18 odst. 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Ostatní výroky zůstaly nedotčeny. V textu výroku bylo také (odlišně od textu výroku správního orgánu I. stupně) uvedeno, že pokuta byla uložena podle § 22 odst. 2 přestupkového zákona. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, která byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 6. 2005, č. j. 58 Ca 47/2004 - 28, jenž je nyní na základě stěžovatelem podané kasační stížnosti předmětem přezkumu před Nejvyšším správním soudem.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu postupoval a rozhodl krajský soud správně, když vyšel ze spisem doloženého skutkového stavu zjištěného správními orgány, přičemž zjištěné skutečnosti odůvodňují i podle Nejvyššího správního soudu dospět k závěrům, které učinily jak oba správní orgány, tak i krajský soud. Z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu se podává, že krajský soud provedl dokazování obsahem spisu, a to včetně promítnutí předmětného videozáznamu za účasti stěžovatele a jeho zástupce.

Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů, přičemž krajský soud správně posoudil, že skutkový stav byl žalovaným správním orgánem zjištěn přesně, důkazy, které si správní orgán opatřil byly úplné a tyto vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy. Po skutkové stránce tak nelze rozhodnutí ničeho vytknout, stejně tak podle Nejvyššího správního soudu nedošlo k nesprávnému posouzení právní otázky.

Dále je třeba uvést, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu brání ustanovení § 104 odst. 4 in fine s. ř. s. tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřipustné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 – 49, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 419/2004). Obdobně je třeba uvést, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu brání ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží - např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, sp. zn. 1 Azs 34/2004.

S odkazem na výše uvedené se tak Nejvyšší správní soud nemohl zabývat námitkou, že oznámení o přestupku nebylo učiněno správnímu orgánu ze strany policie v zákonem stanovené lhůtě a došlo k porušení § 58 odst. 2 přestupkového zákona, ve spojení s čímž dovozoval absenci podmínky pro zahájení řízení o přestupku podle § 67 přestupkového zákona, a v situaci, kdy bylo řízení přesto zahájeno namítal porušení ústavního principu výkonu státní moci. Stěžovatel sice v kasační stížnosti namítá, že tuto námitku uváděl již v žalobě, a soud se jí nezabýval, avšak z obsahu žaloby založené ve spisu nic takového nevyplývá. Ze stejných důvodů se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat ani námitkou v kasační stížnosti proti neurčitosti výroku rozhodnutí žalovaného správního orgánu z důvodu provedených změn oproti prvoinstančnímu výroku, jakož i neurčitosti specifikace právního předpisu, podle něž bylo rozhodováno o pokutě (v rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl uveden § 11 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona, v rozhodnutí odvolacího orgánu

je uveden § 22 odst. 2 přestupkového zákona) – (ostatně, i kdyby se Nejvyšší správní soud těmito námitkami zabýval, musel by je zřejmě vyhodnotit jako bezpředmětné).

Obdobně až v kasační stížnosti (v žalobě nikoliv) stěžovatel namítá, že použitý radar k měření rychlosti nemá záznamové zařízení, a dále že na videozáznamu není zřetelně vidět dvojitá plná čára, resp. že v místě, kde přešel údajně do protisměru již dvojitá čára není. Ani těmito námitkami se Nejvyšší správní soud nemohl s ohledem na § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat, i když se z obsahu spisu podává, že i tyto námitky by musel zřejmě také posoudit jako bezpředmětné. Překročení rychlosti bylo změřeno úředně schváleným radarem (ve spisu je mj. založen „ověřovací list“ daného měřidla), užitým k tomu oprávněnou hlídkou dopravní policie, a toto zjištění bylo řádně zaznamenáno, a v souladu s režimem zákona o přestupcích byla tato skutečnost úředně sdělena a ve spisu je doložena příslušnými úředními záznamy (jednak samotným záznamem policie o zjištění překročení rychlosti, a dále i úředním záznamem o jednání se stěžovatelem bezprostředně po jeho zastavení hlídkou dopravní policie). Stejně tak přejetí dvojitě plné čáry je ve spisu doloženo úředními záznamy a vyplývá i z videozáznamu, důkazně posouzené i krajským soudem.

Stěžovatel dále namítal, že nebyl předvolán k ústnímu jednání, a pro případ, že by mu předvolání doručeno bylo, nebyl poučen o následcích takového nedostavení se, a dovozoval, že nebyly naplněny předpoklady k projednání přestupku v nepřítomnosti stěžovatele dle § 74 odst. 1 přestupkového zákona, čímž došlo i k porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. K tomuto Nejvyšší správní soud uvádí, že ze spisu vyplývá, že stěžovatel byl řádně předvolán k jednání před správním orgánem I. stupně, s čímž se ostatně již vypořádal krajský soud ve svém rozhodnutí. Jak i Nejvyšší správní soud zjistil ze spisu, toto předvolání bylo doručováno prostřednictvím pošty, a nikoliv pracovníkem správního orgánu, jak namítá stěžovatel, přičemž bylo postupováno naprosto v souladu se zákonnými pravidly pro doručování ve správním řízení. Názor, jehož se stěžovatel dovolává, že náhradní doručení je v případě předvolání vyloučené, a že by snad nemělo jít o řádné předvolání, Nejvyšší správní soud nesdílí. To by totiž logicky mohlo vést toliko k tomu, že nepřebíráním zásilek oznamujících zahájení o přestupku by bylo mařeno zahájení řízení o přestupku a jeho vlastní projednání. Zákon však nelze vykládat způsobem, který by umožnil zmaření či popření jeho účelu. V daném případě byl stěžovatel o uložení zásilky z důvodu nezastižení poštou vyzooměn a to dokonce opakovaně. Za situace, kdy si stěžovatel uložnou zásilku, která obsahovala jak oznámení o zahájení řízení, tak i předvolání k ústnímu jednání, nepřevzal, ač byl o jejím uložení poštou opakovaně vyzooměn, nemůže Nejvyšší správní soud uznat ani a námitku, že stěžovateli nebylo umožněno se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům rozhodnutí a došlo k porušení § 33 odst. 2 správního řádu a § 73 odst. 2 přestupkového zákona.

Pokud jde o námitku, že i pro případ doručení oznámení o zahájení přestupku toto oznámení trpělo nedostatkem náležitostí, neboť v oznámení nebyl specifikován důvod, pro nějž bylo řízení zahájeno a nebylo uvedeno, jaká sankce stěžovateli v případě rozhodnutí o přestupku hrozí, v čemž stěžovatel spatřuje další vadu řízení, Nejvyšší správní soud uvádí, že z obsahu předmětného oznámení o zahájení řízení/předvolání k ústnímu jednání ze dne 29. 6. 2004, které je součástí spisu, vyplývá, že stěžovateli bylo oznámeno, že je předvoláván *jako obviněný z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit dne 11. 5. 2004 na ulici P. ve F. – M.*, a současně byl stěžovatel v tomto předvolání *poučen o zákonných následcích nedostavení se bez závažných důvodů*. To, navíc za situace, kdy – jak vyplývá ze spisu a stěžovatel danou skutečnost nijak nezpochybňuje - byl stěžovatel dne 11. 5. 2004 zastaven na ul. P. hlídkou dopravní policie a seznámen se zjištěným

porušením povinnosti, považuje Nejvyšší správní soud za naprosto dostačující pro obsah a náležitosti oznámení o zahájení řízení o přestupku/předvolání k ústnímu jednání.

K námitce, ve které stěžovatel brojil proti nemožnosti pořizovat si výpisy ze správního spisu a odkázal i na stanovisko Ústavu státu a práva Akademie věd České republiky stran opisu a výpisu, a dovozoval porušení § 23 odst. 1 správního řádu, neboť videozáznam nebyl součástí spisu, Nejvyšší správní soud uvádí, že k namítanému procesnímu pochybení správním orgánem I. stupně sice došlo, nicméně soud má za to, že nešlo o takovou vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Správní orgán stěžovateli nejprve sdělil, že videozáznam byl zřejmě vrácen policii a přislíbil, že bližší zjistí a dá stěžovateli vědět, poté stěžovateli k jeho písemné žádosti odpověděl, že mu umožní shlédnutí předmětného videozáznamu a stanovil k tomu časově ohraničenou lhůtu. Dále správní orgán, podle názoru Nejvyššího správního soudu v rozporu se zákonem, stěžovateli k jeho písemné žádosti odpověděl, že pořízení kopie videozáznamu správní řád neumožňuje. Závažnost vlivu tohoto procesního pochybení na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, podle názoru Nejvyššího správního soudu, nutno posuzovat ve vzájemných souvislostech právních i skutkových. Smyslem nahlížení do spisů a pořizování výpisů je umožnit účastníku řízení seznámit se z obsahem spisu z hlediska skutečností rozhodných pro posouzení věci a rozhodnutí o ní. V dané věci sice nebyla stěžovateli poskytnuta kopie videozáznamu, ale bylo mu správním orgánem písemně sděleno, resp. nabídnuto, aby se dostavil ke správnímu orgánu a tento videozáznam tam shlédl. Ze spisu však již není zřejmé, zda stěžovatel této možnosti využil či nevyužil. Nelze tedy tvrdit, že v důsledku omezení práva na kopii videozáznamu se stěžovatel nemohl vyjádřit k nejzávažnějšímu důkazu, který měl svědčit o tom, že daný přestupek nespáchal, když byl výslovně správním orgánem vybídnut, aby přišel ke správnímu orgánu videozáznam shlédnout. Navíc je třeba uvést, že v řízení před krajským soudem byl předmětným videozáznamem proveden důkaz u ústního jednání soudu za účasti zástupce stěžovatele, a i v této souvislosti bylo možné se k němu patřičně vyjádřit.

Stěžovatel dále vytýká krajskému soudu, že nesprávně po právní stránce posoudil otázku aplikace § 18 odst. 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Nejvyšší správní soud naopak posouzení této námítky krajským soudem považuje za naprosto adekvátní. Krajský soud tuto námitku žalobce uznal, konstatoval, že v pozměňujícím výroku žalovaný nesprávně uvedl, že stěžovatel svým jednáním porušil též ustanovení § 18 odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb., (tedy ustanovení, na jehož základě byla zvýšena rychlost jízdy v obce z 50 km/hod na 60 km/hod), avšak tuto vadu nepovažoval za tak závažnou, aby z tohoto důvodu napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Pokud stěžovatel krajskému soudu vytýká že správní orgán nesprávně uvedl, že stěžovatel „brzdil“, přičemž stěžovatel ve skutečnosti „zrychlil“, Nejvyšší správní soud považuje tuto námitku za ryze účelovou. Krajský soud ve svém rozsudku dostatečně vyjádřil k záměně výrazů „brzdil“ a „zrychlil“, a správně toto vyhodnotil tak, že v kontextu prokázaného stavu věci, nemá tato slovní záměna, uvedená v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vliv na rozhodnutí ve věci, kde klíčové bylo překročení rychlosti. Za daného stavu věci je zcela zřejmé, že je irelevantní, zda v okamžiku, kdy byla rychlost jízdy stěžovatele měřena, brzdil či zrychloval, neboť rozhodující je, že překročil v daný okamžik povolenou rychlost.

Stěžovatel také namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu, a to z toho důvodu, že se krajský soud nevypořádal s námitkou ohledně nahlížení do spisu

a možností činit si z něj výpisy. K tomu Nejvyšší správní soud (nad rámec toho, co již k této námitce v meritu uvedl výše) dále uvádí, že výslovně sice v odůvodnění napadeného rozsudku o posouzení této námitky krajský soud nehovoří, nicméně vzhledem k tomu, že provedl při ústním jednání za přítomnosti zástupce stěžovatele důkaz celým spisem, a to včetně předmětného videozáznamu, vypořádal se s touto námitkou materiálně, či meritorně, když uvádí, jak obsah videozáznamu vyhodnotil.

Nejvyšší správní soud tak neshledal, že by došlo k nezákonnosti z důvodu nesprávného právního posouzení klíčových právních otázek krajským soudem v předcházejícím řízení, či k vadám řízení před žalovaným správním orgánem, včetně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, pro které by měl krajský soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, a stejně tak neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s, ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil. Rozhodl proto tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. prosince 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu